

ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΩΧΗ - ΚΑΜΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Οι εθνικές εκλογές έρχονται να θέσουν ξανά στην κοινωνία ψευτοδιλήμματα και εκβιασμούς. Την προηγούμενη τετραετία η αριστερή διαχείριση προσπάθησε να σταθεροποιήσει το πολιτικό σκηνικό, αφομοιώνοντας τις κινηματικές αντιδράσεις, αλλά και να αποσπάσει εκ νέου την κοινωνική συναίνεση, επαναφέροντας την εμπιστοσύνη που είχε κλονιστεί στο εσωτερικό της χώρας. Από την άλλη πλευρά, μέσω διακρατικών συμφωνιών προσπάθησε να ενισχύσει περαιτέρω τα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου και να αναβαθμίσει τον ρόλο του ελληνικού κράτους στην γεωπολιτική σκακιέρα. Στην πραγματικότητα δεν έκανε τίποτα παραπάνω από το να συνεχίσει την ατζέντα προηγούμενων κυβερνήσεων. Ασχέτως της ανανέωσης του πολιτικού προσωπικού και της δεξιάς/αριστερής διαχείρισης της εξουσίας, το κράτος έχει συνέχεια. Όπως σε κάθε εκλογική διαδικασία έτσι και σε αυτήν, πρωτοστατεί η πολιτική αντιπαράθεση πάνω στα «καυτά» ζητήματα της πολιτικής επικαιρότητας. Στο πλαίσιο αυτό όλα τα πολιτικά κόμματα, ποντάροντας το καθένα στο προνομιακό του πεδίο, βάζουν εργαλειακά και ψηφοθηρικά στην προεκλογική ατζέντα τους εξίσου τα εθνικά θέματα, την «ανάπτυξη», τις επενδύσεις και τα εργασιακά, την «τάξη και την ασφάλεια», την επιστροφή στην «ομαλότητα». Είτε με επιθετική είτε με πιο επικοινωνιακή προσέγγιση, το κράτος και οι μηχανισμοί του στρώνουν το έδαφος για την συνέχιση της βαρβαρότητας, για περαιτέρω φτωχοποίηση, εκμετάλλευση και καταπίεση των από τα κάτω. Από την εφαρμογή σκληρών δημοσιονομικών μέτρων, τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, την απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, την αναδιάρθρωση στα ΜΜΜ, μέχρι την αποστείρωση των αστικών κέντρων και την καταστολή των αντιστεκόμενων και των πιο υποτιμημένων κοινωνικών κομματιών.

Η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία συνεπάγεται την ανάθεση των ζώων μας στους «ειδικούς» της πολιτικής. Στην πραγματικότητα οι εκλογές δεν θα μπορούσαν να δώσουν καμία δυνατότητα ανατροπής του υπάρχοντος συστήματος καθώς επικυρώνουν τις εξουσιαστικές δομές της κοινωνίας, αναπαράγοντας τους θεσμούς διαμεσολάβησης, ανάθεσης και εκπροσώπησης. Παράλληλα έρχονται άλλοτε να εκτονώσουν την εκάστοτε κοινωνική δυσαρέσκεια και άλλοτε να απορροφήσουν τις ενδεχόμενες αντιδράσεις και τους κραδασμούς του συστήματος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η «αντιφασιστική ψήφος» η οποία δεν είναι παρά μόνο ένα ψηφοθηρικό τέχνασμα καθώς ο πατριωτισμός και η εθνική ενότητα σφυρηλατούνται από όλα τα κόμματα. Την ίδια στιγμή που το κράτος και οι θεσμοί του καλούν σε ενεργή συμμετοχή στις εκλογές, αναπαράγοντας την κυρίαρχη αφήγηση περί «υψίστου δημοκρατικού δικαιώματος», τα ποσοστά αποχής αυξάνονται συνεχώς.

Η αποχή από τις εκλογές για εμάς είναι μια συνειδητή πολιτική επιλογή και δεν αποτελεί ένδειξη διαμαρτυρίας, αδιαφορίας ή απογοήτευσης. Δεν αποτελεί απλά αμφισβήτηση του υπάρχοντος πολιτικού συστήματος αλλά είναι μια πολιτική θέση ενάντια στο κράτος και στον καπιταλισμό. Ενάντια στην νομιμοποίηση ενός συστήματος καταπίεσης, κομμάτι του οποίου είναι η μισθωτή σκλαβιά μέσα στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής-κατανάλωσης, ενός συστήματος όπου το κράτος εμφανίζεται ως ο μοναδικός και αδιαμφισβήτητος ρυθμιστής ολόκληρης της κοινωνικής ζωής. Είναι μόνο μία έκφραση μιας συνολικότερης στάσης που προσδιορίζεται από την ενεργό συμμετοχή στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες.

Ο αγώνας για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση, ενάντια στην βαρβαρότητα και την λεηλασία των ζώων μας, δεν περνάει μέσα από τις κάλπες αλλά από οριζόντιους και αδιαμεσολάβητους αγώνες σε όλα τα πεδία της ζωής μας, από τα σχολεία μέχρι τους εργασιακούς χώρους και τις γειτονιές. Να διεκδικήσουμε αυτά που μας ανήκουν, ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό, ενάντια σε κάθε σχέση εξουσίας.

ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ - ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ